

Inhoud

Vrachtautochauffeur	7
Harem	10
Parkeren	13
Bijles & herexamen	16
In een deuk	19
Kamikazerijden	22
Prozacplein	27 25
Opschieten	28
Filevrij	31
Stop!	34
Ook voor paarden	37
Dieren	40
Heipaal	43
Lichtflits	46
Zijn auto	49
Te water	52
Een ster aan het stuur	55
Eigen	58
Een goed gesprek	61

Handen aan het stuur	64
Om	66
Ergernis	68
De weg	71
Groeten	74
Rij jij	76
Flitspaal	79
Remmen	82
Rotterdams parkeren	84
Hard	86
Nummerborden	89
Braaf	92
De hoofdprijs	94
Betonmatten	97
Stout	100
Helemaal verkeerd	103
De hectoquiz	105
Keurig	107
Biobak	109
Lichaam	112
De vrijetijdsfile	115
Routeplan	118
Proefstrepen	121
Stoplichten	124
De beste stuurlui	127
Het wegrestaurant	130
Lui	133
Amanda	136
Struinen	139
Nieuw rijden	142

Vrachtautochauffeur

Na dertig jaar vertraging met de trein besloot ik het eens met de file te proberen.

Ik nam autorijles. Mijn eerste rij-instructeur was een lieve man, maar hij had geen psychologisch inzicht. In plaats van mij aan te moedigen, vertelde hij mij voortdurend wat ik verkeerd deed en dat was nogal wat. Ik wist de tweede versnelling niet van de vierde te onderscheiden, ik reed te dicht langs geparkeerde auto's en ik vergat steeds op het juiste moment in de spiegels te kijken. Het zou nooit iets met mij worden, zag ik in de ogen van mijn rij-instructeur.

'We moeten maar veel oefenen,' verzuchtte hij en dirigeerde mij naar een grote rotonde in Geuzenveld, waar wij oefenden in de driekwartafslag. Er liepen tramrails over het plein en er kwam verkeer van alle kanten dat voorrang had op mij of juist niet. Dat moest ik leren inzien.

Eindeloos reden we om de rotonde heen en nooit was het goed genoeg in de ogen van mijn strenge mees-

ter. Daar werd ik erg zenuwachtig van en dat kwam mijn rijstijl niet ten goede.

Na veertig lessen mocht ik examen doen. Ik zakte. De tweede keer zakte ik weer, de derde ook en telkens wanneer ik opnieuw op moest komen reed ik beroerder dan de keer daarvoor. Ik had inmiddels wel een andere rij-instructeur, een mooie jongeman die veel gevoel voor humor had.

Ik had mij er al bij neergelegd dat ik voortaan voor de gezelligheid autorijles zou nemen, ongeveer zoals je je leven lang paardrijles hebt, zonder dat je ooit afstudeert, toen ik toch nog slaagde voor het examen.

Sindsdien ben ik een fervent automobilist. Fluitend ga ik over de snelweg en zelfs in de file verveel ik mij niet. Ik luister naar de radio, ik kijk wat er zoal in de andere auto's zit en ik denk na over de wereld. Onlangs kwam ik mijn mooie instructeur tegen in een café.

'Hoe gaat het met autorijden?' vroeg hij.

'Goed,' antwoordde ik, 'ik ben voor zover ik weet geen groot gevaar op de weg, maar misschien heb ik mijn eigen fouten niet in de gaten. Vrachtauto's toeteren soms naar me of ze knippen met hun lichten.'

De rij-instructeur schoot in de lach.

'Dat doen ze om met je te flirten,' legde hij uit, 'ze willen dat je naar ze zwaait. Ze vervelen zich en kijken naar alle kleine autootjes om te zien of er een vrouw in zit. Als dat zo is, geven ze signalen.'

Ik keek hem verbaasd aan. Ik zou me nooit vervelen als ik vrachtautochauffeur was! Ik zou wel de hele dag in de auto willen zitten.

'Waarom ga je geen chauffeursopleiding doen?' stelde de instructeur voor, 'dan kun je het zelf meemaken.'

Toen die gedachte eenmaal had postgevat, wilde hij niet meer wijken. Ik heb mij voorgenomen spoedig het Groot Rijbewijs te gaan halen en om vast in de stemming te komen, toeter ik tegenwoordig terug wanneer ik een teken krijg van een vrachtauto of zwaai ik enthousiast, niet om te flirten, maar als collegiale groet: 'Tot over een poosje, in het chauffeurscafé!'

Harem

Ik ben een beleefde automobilist. Met mij kun je ritzen, ik stop bij de zebra en ik doe niet lelijk tegen medeweggebruikers. Heel anders is het als ik op de fiets zit. Alsof ik kleurenblind ben passeer ik verkeerslichten, ik fiets aan de linkerkant van de weg en ik scheld op auto's. Ineens blijk ik dan ook allerlei merken van elkaar te onderscheiden en zelfs prijsklassen, terwijl ik daar als automobilist nooit belangstelling voor aan de dag leg.

'Rot op met je Panda!' schreeuw ik en: 'Uit de weg met die snollenbak!' Ik geloof dat ik dat tegen een Alfa heb geroepen of tegen een Mercedes.

Voor ik kon autorijden was ik van mening dat het niet uitmaakt in welk merk je rijdt. Als er maar wien onder zitten, zei ik zorgeloos. Toch heb ik mijn eerste auto heel vastberaden uitgezocht. Ik was, na drie keer gezakt te zijn voor mijn examen, de vierde keer in een Twingo naar de victorie gereden. Ik aarzelde geen ogenblik toen ik naar de autodealer stapte. Ik koos een

Twingo en die blijf ik eeuwig trouw. Hij is precies op maat ontworpen en er is altijd genoeg parkeerplaats voor hem. Ik begrijp dan ook niet waarom niet de hele wereld in een Twingo rijdt.

‘Een Twingo!!’ riep een vriend van mij, ‘dat is een meisjesauto, een boodschappenautootje voor nichten!’

Ik was verschrikkelijk beledigd. ‘Kijk naar je eigen auto!’ schold ik, maar dat had niet zoveel zin. Deze man rijdt in een of andere middenklasser, niet omdat hij daar trots op is, maar omdat zijn zwager een nieuwe ging kopen en hij deze goedkoop kon overnemen.

De meeste mensen kiezen hun auto niet uit liefde, maar omdat ze niks beters kunnen krijgen. Daar hebben ze vrede mee, maar als er een goede fee met een toverstaf zou komen om geheime wensen te vervullen, zouden ze het wel weten! Er bestaat een geheime droomwereld waarin onbereikbare auto's lonken, een harem van auto's, een wagenpark van ten minste drie merken.

De eerste is de gebruikswagen, een busje of een grote stationcar waarmee je verre reizen kunt maken, waar je een fiets in kunt vervoeren of een kano en waar net zoveel koffers in passen als je denkt dat je nodig hebt. Nooit is er te weinig plaats. Dan is er de pronkauto, een cabriolet of een sportwagen, een oude Amerikaan of een antieke Citroën. Als derde voertuig droomt de chauffeur van een supercomfortabele, razendsnelle, geruisloze, veel te dure auto, een Maserati, een Rolls Royce of een Jaguar. Die kan hij zich van zijn leven niet veroorloven omdat ze te duur zijn in de aanschaf, benzine zuipen en vandalen aanlokken, maar dat zit de fantasie niet in de weg.

Een man vertelde dat hij naar auto's kijkt zoals andere mannen naar vrouwen. Zelf is hij geen vreemdganger. Naar andere vrouwen kijkt hij niet, maar bij iedere auto die passeert denkt hij: 'Zou dat iets voor mij zijn?'

Ik weet niet of vrouwen dat ook hebben. Wij willen nog wel eens liegen over dergelijke zaken. Ik beweert altijd met klem dat ik niet naar andere auto's kijk, maar dat is niet helemaal waar. Laatst gluurde ik naar een Mercedes A160. Hardop zei ik: 'Kijk, dat is net een Twingo!' en vanbinnen dacht ik: 'Zou het iets voor mij zijn?'

Parkeren

De zoon van mijn voormalige buurvrouw werd in december zestien. Ik ken hem vanaf zijn geboorte. Als kleuter was hij een lief ventje dat een zorgzame toewijding aan plastic treintjes vertoonde. Nu is hij groot en een beetje slungelig.

‘Hou je nog steeds van treinen?’ vroeg ik op zijn verjaardag. Hij keek mij verbaasd aan.

Ik vertelde hem hoe hij als jongetje van vier bij mij met treintjes kwam spelen.

‘Zo zoet!’ lachte ik vertederd.

‘Ik weet niks meer van mijn jeugd,’ zei hij.

‘Je jeugd is nog niet voorbij!’ weerlegde ik.

‘Ik weet niks meer van vroeger,’ verklaarde hij, ‘van toen ik heel klein was.’

‘Wat jammer!’ riep ik uit, want de jeugd is misschien niet de leukste tijd van je leven, hij legt wel de grondslag voor de rest van je levensjaren.

Ik herinner me juist heel veel. Ik weet nog welk speelgoed ik had en wat ik ermee deed. Ik had poppen

en autootjes. Van de poppen herinner ik mij de namen en de gezichten en van de Dinky-toys staan mij vooral een geel Dafje bij, een donkerrode Jaguar en een crèmekleurige Austin Mini. De Jaguar was de mooiste want die kon bochten maken. De andere twee autootjes hadden geen wendbare wielen. Zij moesten langs de rand van het vloerkleed staan op een afstandje van elkaar. De Jaguar kwam aanrijden en wilde tussen hen in parkeren. Daar was ik een kei in. Al was er maar een heel klein plekje, ik parkeerde de Jaguar zonder problemen.

Je zou zeggen dat ik, toen ik eenmaal leerde autorijden een grote aanleg voor het fileparkeren tentoon zou spreiden, maar het tegendeel is waar. Ik kan er niets van. Ik kom altijd scheef uit of te ver van de stoerand of mijn wielen staan half op het trottoir. Talloze mensen hebben mij al trucjes geleerd om het er beter van af te brengen, maar niks helpt.

Ik dacht altijd dat het mij vooral aan oefening ontbrak. De meeste mensen parkeren al hun hele leven en ik pas een paar jaar. Maar zo langzamerhand ben ik erachter dat heel veel automobilisten het niet kunnen, of ze nu man zijn of vrouw. Mannen trekken een behendig gezicht, terwijl vrouwen kijken alsof ze bang zijn dat hun soufflé gaat instorten, maar het resultaat is hetzelfde. Sommige auto's staan met één wiel of twee wielen op de stoep, andere staan helemaal schuin. 'Schamen jullie je niet?' vraag ik hardop terwijl ik langs zo'n mislukte oefening loop.

Het antwoord is 'ja!' Vooral mannen vinden het vreselijk als ze niet vaardig parkeren. Een man die hem na vijf keer er nog niet in heeft, kan het met de liefde ook

wel vergeten. Vrouwen geven meestal grif toe dat ze het niet kunnen. Het kan ze niet zoveel schelen.

‘Ach meid,’ als ie maar stáát,’ troostte een vrouw mij, toen ik haar vertelde van mijn tekortkoming. ‘En als je maar wegkomt!’

Maar dat kan ik als geen ander! Ik kom overal uit. Al staat mijn auto helemaal vastgeparkeerd, als het om wegrijden gaat, ben ik net Houdini. Misschien heb ik dat nog van vroeger overgehouden, uit de tijd dat ik nog met een Jaguar reed.